

לידיה מתה. אבל הם עדיין לא יודעים זאת. 1977, שלושה במאי, שש וחצי בבוקר, ואף אחד עדיין לא יודע כלום, מלבד העובדה הפשוטה הזאת: לידיה מאחרת לארוחת הבוקר. ליד קערת דגני הבוקר שלה, כמו תמיד, הניחה אמה עיפרון מחודד ואת שיעורי הבית בפיזיקה, שישה תרגילים מסומנים ב-וי. בדרך לעבודה אבא של לידיה מעביר תחנה ל-WXKP, החדשות הכי טובות בצפון-מערב אוהיו, ומתרגז מהרעש הסטטי. אחיה מפקק על המדרגות, עדיין אפוף שרידי חלום. ובכיסה בפנינת המטבח רוכנת אחותה בעיניים פעורות מעל דגני הבוקר, מוצצת אותם אחד-אחד, מחכה שלידיה תופיע. היא זו שאומרת לבסוף, "לידיה מתעכבת היום."

בקומה מעל מרילין פותחת את דלת חדרה של בתה ורואה שאיש לא ישן במיטה: פינות השמיכה עדיין תחובות בקפידה תחת המזרן, הכרית תפוחה ומעוגלת. הכול נראה כרגיל. מכנסי קורדרוי בצבע חרדל זרוקים על הרצפה, ולצדם גרב צבעוני מפוספס יחיד. על הקיר שורת עיטורי הצטיינות במדעים וגלויה של איינשטיין. התרמיל של לידיה תחוב בתחתית הארון. הילקוט הירוק שלה שעון על שולחן הכתיבה. בקבוקון ה"בייבי-סופט" שלה מונח על השידה,

ניחוח מתקתק, אבקתי, תינוקי-אהוב עדיין נישא באוויר.
אבל לידיה לא שם.

מרילין עוצמת עיניים. אולי כשתפקח אותן לידיה תהיה שם, מכוסה עד מעל לראש כמו תמיד, רק שערה מבצבץ החוצה. גוש נרגן מכורבל תחת כיסוי המיטה שאיכשהו לא הבחינה בו קודם. הייתי בשירותים, אימא. ירדתי למטה לקחת מים. הייתי פה כל הזמן. כשהיא מסתכלת כלום לא השתנה, כמוכן. הווילונות הסגורים בוחקים כמו מסך טלוויזיה ריק.

למטה היא נעצרת בפתח המטבח, ידיה על משקוף הדלת. שתיקתה אומרת הכול. "אבדוק בחוץ", היא אומרת לבסוף. "אולי משום מה..." היא כובשת את מבטה ברצפה בדרכה אל הדלת, כאילו עקבות רגליה של לידיה הוטבעו בשטיח המסדרון.

ניית אומר להאנה, "היא הייתה בחדר שלה אתמול בלילה. שמעתי את הרדיו שלה. באחת-עשרה וחצי." הוא משתתק, נזכר שלא אמר לילה טוב.

"אפשר להיחטף בגיל שש-עשרה?" שואלת האנה.

ניית משחק עם הכפית בקערה שלו. דגני בוקר ספוגים שוקעים בחלב עכור.

אימא שלהם חוזרת למטבח, ולשבריר שנייה נפלא אחד ניית נאנח בהקלה: הנה לידיה, בריאה ושלמה. זה קורה לפעמים – הפנים שלהן כל כך דומות שבמבט חטוף אפשר להתבלבל: אותו סנטר מחודד ועצמות לחיים גבוהות וגומה בלחי שמאל, אותו מבנה גוף דק-כתפיים. רק צבע השיער שונה, השחור העמוק של לידיה לעומת הבלונד הדבשי של אמם. הוא והאנה דומים לאבא שלהם. פעם נעמדה מולם מישהי במכולת ושאלה, "סינים?" וכשהשיבו בחיוב, כי

העדיפו לא להיכנס לסוגיות של חצי ושלם, הנהנה כמבינת עניין. "ידעתי," אמרה. "לפי העיניים." ולכסנה את זוויות עיניה באצבעותיה. אבל לידיה הצליחה איכשהו לגבור על הגנטיקה ולרשת את עיניה הכחולות של אמה, והם יודעים שגם בגלל זה אימא שלהם הכי אוהבת אותה. ואבא שלהם גם.

ואז לידיה מקרבת יד למצח וחוזרת להיות אימא שלו. "המכונית עדיין פה," היא אומרת, אבל ניית ידע שתהיה. לידיה לא יודעת לנהוג, אפילו היתר זמני עוד אין לה. בשבוע שעבר היא הפתיעה את כולם ונכשלה בתיאוריה, ואבא שלהם לא ירשה לה אפילו לשבת ליד ההגה בלי היתר. ניית בוחש את דגני הבוקר שלו שהפכו לעיסה בתחתית הקערה. השעון בכניסה מתקתק, ואז מצלצל לבשר ששבע וחצי. אף אחד לא זז.

"אנחנו עדיין הולכים היום לבית ספר?" שואלת האנה. מרילין מהססת, ואז ניגשת לתיק שלה ושולפת את המפתחות בענייניות מופגנת. "שניכם פספסתם את האוטובוס. ניית, קח את הרכב שלי ותוריד את האנה בדרך." ואז: "אל תדאגו. אנחנו נברר מה קורה פה." היא לא מסתכלת על אף אחד מהם. אף אחד מהם לא מסתכל עליה. כשהילדים אינם היא מוציאה ספל מהארון, מתאמצת לשמור על ידיים יציבות. לפני זמן רב, כשלידיה הייתה תינוקת, מרילין השאירה אותה פעם בסלון לשחק על שמיכה והלכה למטבח להכין כוס תה. היא הייתה רק בת אחד-עשר חודשים. מרילין הורידה את הקומקום מהאש, וכשהסתובבה גילתה את לידיה עומדת בפתח. מרוב בהלה היא הניחה יד על הכירה החמה. כווייה עגולה ואדומה תפחה בכף ידה, והיא קירבה אותה לשפתיה והביטה בכתה ודמעות בעיניה. לידיה

עמדה שם דרוכה באופן מוזר, כאילו קלטה את המטבח לראשונה. מרילין לא חשבה איך החמיצה את אותם צעדים ראשונים, או כמה גדלה בתה. המחשבה שעברה בראשה לא הייתה איך פספסתי את זה? אלא מה עוד את מסתירה? היא ראתה את ניית נעמד ומדרה ומועד ומתקדם בצעדי תינוק, אבל לא זכרה את לידיה אפילו מתחילה להיעמד. ובכל זאת היא נראתה כל כך יציבה על רגליה היחפות, אצבעות זעירות מציצות בקושי ממכנסי האוברול המקומטים. מרילין הרבתה להפנות את גבה, כשפתחה את המקרר או כשקיפלה כביסה. ייתכן שלידיה התחילה ללכת כבר לפני שבועות, כשהייתה רכונה מעל סיר, בלי שתדע בכלל.

היא הרימה את לידיה, החליקה את שערה ואמרה לה כמה היא חכמה, וכמה גאה יהיה אבא שלה כשיגיע הביתה, אבל הרגישה כמי שנתקלה בדלת נעולה בחדר מוכר: ללידיה, שעדיין הייתה קטנה דייה כדי שתוכל לערסלה בידיה, היו סודות. מרילין אולי מאכילה אותה ורוחצת אותה ותוחבת את רגליה למכנסי פיג'מה, אבל חלקים מסוימים בחייה כבר הפכו נסתרים מעין. היא נשקה ללחייה של לידיה וחיבקה אותה חזק, מנסה להתחמם כנגד גופה הקטן של בתה.

עכשיו מרילין לוגמת מהתה ונזכרת באותה הפתעה. המספר של בית הספר התיכון נעוץ על לוח השעם שליד המקרר, ומרילין מורידה את הכרטיס ומחייגת, מלפפת את חוט הטלפון סביב אצבעה בזמן שהטלפון מצלצל.

"תיכון מידלווד, " עונה המזכירה בצלצול הרביעי. "דוטי"

מדברת.

היא זוכרת את דוטי: בנויה כמו ספה מרופדת, שערה האדום הדהה עדיין מנופח בתסרוקת מיושנת. "בוקר טוב, היא מתחילה ונתקעת. "הבת שלי הגיעה לכיתה הבוקר?"

דוטי מצקצקת בנימוס קצר רוח. "עם מי אני מדברת, בבקשה?"

לוקח לה רגע להיזכר בשמה. "מרילין. מרילין לי. הבת שלי זו לידיה לי. כיתה י."

"אני רק אבדוק במערכת שלה. שעה ראשונה..." ואחרי רגע, "פיזיקה לכיתה יא?"

"כן. נכון. עם מר קלי."

"אני כבר שולחת מישהו לכיתה לבדוק." המזכירה מניחה את השפופרת על השולחן בחבטה.

מרילין בוחנת את הספל שלה, את השלולית שהותיר על הדלפק. לפני כמה שנים ילדה קטנה זחלה לתוך מחסן ונחנקה. לאחר מכן המשטרה שלחה עלון לכל בית: אם ילדכם נעדר חפשו אחריו מיד. בדקו במכונות כביסה ובמייבשי כביסה, בתא המטען של הרכב, במחסנים, בכל מקום שאליו היה יכול לזחול כדי להתחבא. אם הילד לא נמצא – התקשרו מיד למשטרה.

"גברת לי?" אומרת המזכירה. "הבת שלך לא נוכחת בשיעור. את מתקשרת להודיע על היעדרות?"

מרילין מנתקת בלי לענות. היא מחזירה את מספר הטלפון ללוח, אצבעותיה הלחות מורחות את הדיו, כך שהספרות מיטשטשות כמו ברוח חזקה, או מתחת למים.

היא מחפשת בכל החדרים, פותחת את כל הארונות. היא מציצה בחניה הסגורה הריקה: אין שם כלום מלבד כתם שמן על הבטון וריח קלוש ומחניק של דלק. לא ברור לה מה היא מחפשת: טביעות רגל מרשיעות? שביל פירורי לחם? כשהייתה בת שתים-עשרה ילדה מבוגרת ממנה שלמדה בבית הספר שלה נעלמה ונמצאה לבסוף מתה. ג'יני פֶּרוֹן. היו לה נעליים בשני צבעים שמרילין כל כך רצתה. היא הלכה

לחנות לקנות סיגריות לאבא שלה, וכעבור יומיים מצאו את הגופה שלה בצד הכביש, באמצע הדרך לשרלוטסוויל, חנוקה וערומה.

דמיונה של מרילין מתחיל להשתולל. הקיץ של "בנו של סאם" בדיוק התחיל – אף על פי שרק לא מזמן התחילו לקרוא לו כך בעיתונים; והכותרות, אפילו באוהיו, מכרזות על חילופי ירי. בעוד כמה חודשים תתפוס המשטרה את דייוויד ברקוביץ, והמדינה תשוב להתמקד בדברים אחרים: מותו של אלביס, האטארי החדש, פונזי מגיע לשיא חד-פעמי. אבל בנקודת הזמן הזאת, כשניו-יורקיות שחורות שיער קונות פאות בלונדיניות, העולם נראה למרילין אקראי ומטיל אימה. דברים כאלה לא קורים כאן, היא מזכירה לעצמה. לא במידלווד, שקוראת לעצמה עיר, אבל היא לא יותר מעיירת קולג' קטנטנה של שלושת אלפים תושבים, ושעה של נסיעה תביא אותך לכל היותר לטולדו, ולצאת בסוף השבוע אפשר רק לזירת הגלגליות או לאולם הכדורת או לדרייב-אין, ואפילו אגם מידלווד שבלב העיירה הוא רק שלולית שעושים ממנה עניין. (היא טועה בקשר לעניין האחרון, רוחבו 300 מטרים והוא עמוק.) ובכל זאת מעקצץ לה בשיפולי הגב, כאילו חיפושיות צועדות במורד עמוד השדרה שלה.

בפנים מרילין מסיטה את וילון המקלחת בחריקת טבעות על המוט ובוהה בשקע האמבטיה הלבן. היא מחפשת בכל הארונות במטבח. מציצה לתוך המזווה, לארון המעילים, לתנור. ואז היא פותחת את המקרר ובוחנת את תכולתו. זיתים. חלב. אריזת קלקר ורודה של עוף, חסה אחת, אשכול ענבים בצבע אזמרגד. היא נוגעת בזכוכית הצוננת של צנצנת חמאת הבוטנים וסוגרת את הדלת, מנענעת בראשה. כאילו לידיה תהיה בפנים איכשהו.

שמש של בוקר מציפה את הבית, נימוחה כמו פאי לימון, מאירה מדפי מטבח וארונות ריקים ורצפות נקיות, חשופות. מרילין מרכינה מבט אל ידיה, ריקות גם הן וכמעט זוהרות בשמש. היא מרימה את השפופרת ומחייגת לבעלה.

אצל ג'יימס, במשרד, זה עדיין יום שלישי רגיל, והוא מתופף בעט על שיניו. לפניו שורה מרוחה ומעט מעוקמת שהוקלדה במכונת כתיבה: סרביה הייתה אחת האומות הבלטיות החזקות ביותר. הוא מוחק את הבלטיות, כותב בלקניות, והופך עמוד. הארכידוכס פרנס פרדיננד נרצח על ידי חברי הצד השחורה. פרנץ, הוא חושב. היד השחורה. הסטודנטים האלה פתחו אי פעם את ספרי הלימוד שלהם? הוא נזכר איך עמד בחזית אולם ההרצאות, מקל בידו ומפת אירופה פרושה מאחוריו. זה שיעור מבוא, "אמריקה ומלחמות העולם", הוא לא מצפה לידע נרחב או לתובנות מעמיקות. רק להבנה בסיסית של העובדות ולסטודנט אחד שידע לאיית נכון צ'כוסלובקיה.

הוא סוגר את העבודה וכותב ציון על העמוד הראשון – שישים וחמש מתוך מאה – ומקיף אותו בעיגול. כל שנה עם בוא הקיץ נתקפים הסטודנטים אי שקט, ניצוצות של תרעומת מתלקחים ללהבות וניתזים על קירות אולם ההרצאות נטול החלונות. העבודות שלהם הופכות מרושלות, הפסקאות נקטעות, לפעמים באמצע משפט, כאילו לא הצליחו להיאחו ברעיון די זמן. הוא שואל את עצמו אם הכול לחינם. כל ההרצאות שעמל ללטש, כל השקופיות הצבעוניות של מק'ארתור וטרומן והמפות של גוֹוֹדְלֶקְנֶל. שמות מעוררי גיחוך ותו לא, וכל הקורס הוא רק עוד מטלה שצריך למחוק מהרשימה לקראת קבלת התואר. למה בכלל ציפה מהמקום

הזה? הוא מניח את החיבור על ערמת העבודות ושומט עליה את העט. מבעד לחלון הוא רואה את רחבת הדשא הקטנה ושלושה צעירים בג'ינס זורקים זה לזה פריזבי.

כשהיה צעיר יותר, עדיין סגל זוטר, לעתים קרובות חשבו בטעות שהוא סטודנט. זה לא קרה כבר שנים. באביב הבא ימלאו לו ארבעים ושש, יש לו קביעות, ושערות כסופות אחדות מעטרות את שערו השחור. אבל עדיין טועים בו לפעמים. פעם פקידת הקבלה במשרד הֶרְקְטוֹר חשבה שהוא דיפלומט אורח מיפן ושאלה אותו על הטיסה מטוקיו. הוא נהנה לראות את ההפתעה על פניהם של אנשים כשהוא מספר שהוא פרופסור להיסטוריה אמריקנית. "טוב, אני אמריקני", הוא אומר כשהם פוערים עיניים, שמץ התגוננות בקולו.

מישהו דופק על הדלת: עוזרת ההוראה שלו, לואיזה, ובידיה ערמת דפים.

"פרופסור לי. לא התכוונתי להפריע, אבל הדלת הייתה פתוחה." היא מניחה את העבודות על שולחנו ומהססת רגע. "הן לא כל כך טובות." "לא. גם החצי שלי לא. קיוויתי שכל המאיות יצאו בערמה שלך."

לואיזה צוחקת. כשראה אותה לראשונה, בסמינר שלו לתואר שני בסמסטר שעבר, היא הפתיעה אותו. מאחור היא הייתה יכולה להיות הבת שלו: לשתייה היה כמעט אותו שיער, כהה ומבריק ויורד עד הכתפיים, ואותה ישיבה אופיינית במרפקים צמודים לגוף. אבל כשהסתובבה פניה היו לגמרי שלה, צרים מפניה הרחבים של לידיה, ועיניה חומות ושקטות. "פרופסור לי?" אמרה והושיטה יד. "אני לואיזה צ'ן." שמונה-עשרה שנים בקולג' מידלטאון, חשב,

וזה הסטודנטית האסיאתית הראשונה שלו. לפתע הבחין שהוא מחייך.

שבוע אחר כך היא באה למשרדו. "זאת המשפחה שלך?" שאלה, והטתה את התמונה על שולחן העבודה שלו אליה. היא בחנה אותה לרגע בשתיקה. כולם הגיבו כך, ומשום כך הציג את התמונה לראווה. הוא ראה את עיניה נודדות מפניו המצולמים אל פניה של אשתו, ואז לילדיו ובחזרה. "אה", אמרה אחרי רגע, וניכר שהיא מנסה להסתיר בלבוש. "אשתך – לא סינית?"

זה מה שכולם אמרו. אבל ממנה ציפה למשהו אחר. "לא", אמר, ויישר את המסגרת כך שתפנה אליה ממש, בזווית מושלמת של ארבעים וחמש מעלות לקדמת השולחן. "היא לא סינית."

ובכל זאת, בסוף סמסטר הסתיו, הציע לה לבדוק בשבילו עבודות לקורס לתואר ראשון. ובאפריל הציע לה להיות עוזרת הוראה בקורס הקיץ שלו.

"אני מקווה שהסטודנטים של הקיץ יהיו יותר טובים", היא אומרת כעת. "כמה מאלה של הקורס הנוכחי התעקשו שרכבת קייפטאון-קהיר עברה באירופה. בתור תלמידי קולג' מפתיע כמה הם מתקשים בגיאוגרפיה."

"טוב, זה לא הרווארד פה, זה בטוח", אומר ג'יימס. הוא מחבר את שתי ערמות העבודות לערמה אחת ומיישר אותה כנגד השולחן כמו חפיסת קלפים. "לפעמים אני תוהה אם הכול לחינם."

"אתה לא יכול להאשים את עצמך אם הסטודנטים אפילו לא מנסים. ולא כולם כל כך גרועים. כמה קיבלו מאה." לואיזה ממצמצת אליו בעיניים שהרצינו פתאום. "לא בזכות את חייך לחינם."

ג'יימס התכוון רק לקורס המבוא, ללמד את הסטודנטים האלה ששנה אחרי שנה לא טורחים ללמוד אפילו תאריכים בסיסיים. היא בת עשרים ושלוש, הוא חושב, אין לה מושג על החיים, מבוזבזים או לא. אבל נעים לו לשמוע את זה. "אל תזוזי," הוא אומר. "יש לך משהו בשיער." שיערה קריר ולח מעט, עדיין לא יבש לגמרי ממקלחת הבוקר. לואיזה לא זזה, עיניה פקוחות וממוקדות בפניו. זה לא עלה של פרח, כפי שחשב בתחילה. זו פרת משה רבנו, וכשהוא מרים אותה היא צועדת על רגליים צהובות דקיקות כחוט ונתלית הפוכה מקצה ציפורנו. "היצורים המחורבנים האלה נמצאים בכל מקום בעונה הזאת," נשמע קול מכיוון הדלת, וג'יימס מרים את עיניו ורואה את סטנלי יואיט רוכן פנימה. הוא לא מחבב את סטן – גבר בשרני וסמוק שמדבר אליו לאט ובקול רם כאילו היה כבד שמיעה, ומספר בדיחות טיפשיות שמתחילות בג'ורג' וושינגטון, באפלו ביל וספירו אגניו נכנסים לבר...

"רצית משהו, סטן?" שואל ג'יימס. הוא נבוך מידו המופנית אל כתפה של לואיזה באגודל ואצבע זקורים, כאילו כיוון אליה אקדח צעצוע, וממהר להוריד אותה. "רק רציתי לשאול משהו בנוגע למזכר האחרון של הדיקן," אומר סטנלי ואוחז בידו דף משוכפל. "לא התכוונתי להפריע."

"אני חייבת לזוזי בכל מקרה," אומרת לואיזה. "שיהיה לך בוקר טוב, פרופסור לי. נתראה מחר. גם לך, פרופסור יואיט." היא חולפת על פני סטנלי בדרכה החוצה, ג'יימס רואה שהיא מסמיקה ומסמיק גם הוא. אחרי שהיא הולכת סטנלי מתיישב על קצה שולחנו של ג'יימס. "בחורה יפה," הוא אומר. "היא תהיה העוזרת שלך גם הקיץ, לא?"

"כן." ג'יימס מיישר את היד והחיפושית מטפסת אל קצה האצבע שלו, צועדת בשבילי טביעות האצבע, סביב-סביב, בטבעות ובלולאות. מתחשק לו להכניס אגרוף לאמצע החיוך הזחוח של סטנלי, להרגיש את השן הקדמית המעוקמת מעט של סטנלי ננעצת במפרקי אצבעותיו. במקום זה הוא מועך את החיפושית באגודלו. השריון מתפצפץ בין אצבעותיו כמו קליפה של פופקורן, והחרק מתפורר לאבקה צהבהבה. סטנלי מעביר אצבע על גב כריכות הספרים של ג'יימס. מאוחר יותר יתגעגע ג'יימס לבורות השלווה של הרגע הזה, לשנייה האחרונה שבה רמיזותיו הגסות של סטן ניצבו בראש בעיותיו. אבל כעת, כשהטלפון מצלצל, הוא כל כך שמח על ההפרעה, שבהתחלה אינו שומע את החרדה בקולה של מרילין.

"ג'יימס? היא אומרת. "אתה יכול לבוא הביתה?"

השוטרים אומרים להם שהרכה מתבגרות נעלמות מהבית בלי להודיע. הרבה פעמים, הם אומרים, הבנות כועסות על ההורים וההורים בכלל לא יודעים. ניית מביט בהם כשהם מסתובבים בחדרה של אחותו. הוא מצפה לאבקה דקה ולמברשות, לכלבי גישוש ולזכוכיות מגדילות, אבל השוטרים רק מסתכלים: על הפוסטרים הנעוצים מעל השולחן, על הנעליים שעל הרצפה, על הילקוט החצי פתוח. השוטר הצעיר מניח יד על מכסהו הוורדרד והמעוגל של בקבוק הבושם של לידיה, כמו חופן בכפו ראש של תינוק. "רוב תיקי הצעירות הנעדרות נפתרים מעצמם תוך עשרים וארבע שעות," מודיע להם השוטר המבוגר, "הבנות חוזרות הביתה."

"מה זאת אומרת?" אומר ניית, "מה זאת אומרת 'רוב'?"

השוטר מציץ מעל משקפי הביפוקל שלו. "רובם המכריע של המקרים, " הוא אומר. "שמונים אחוז?" שאול ניית, "תשעים? תשעים וחמישה?"

"נייתן, " אומר ג'יימס. "מספיק. תן לשוטר פסקה לעשות את העבודה שלו."

השוטר הצעיר משרבט את הפרטים בפנקסו: לידה אליזבת לי, שש-עשרה, נראתה לאחרונה בשניים במאי, שמלה פרחונית חסרת שרוולים, ההורים – ג'יימס ומרילין לי. לשמע הדברים בוחן השוטר פסקה את ג'יימס בתשומת לב, כאילו נזכר במשהו.

"גם אשתך נעלמה פעם, נכון?" הוא אומר. "אני זוכר את המקרה. בשישים ושש, לא?"

חמימות פושה בעורפו של ג'יימס, כמו זיעה הזולגת מאחורי אוזניו. פתאום הוא שמח שמרילין מחכה ליד הטלפון למטה. "זו הייתה אי הבנה, " הוא אומר ברשמיות מוגזמת. "קצר בתקשורת ביני לבין אשתי. עניין משפחתי." "אני מבין." השוטר המבוגר שולף גם הוא את פנקסו ורושם משהו. ג'יימס מתופף במפרקי אצבעותיו על פינת שולחן הכתיבה של לידה.

"עוד משהו?"

במטבח השוטרים עוברים על אלבומי המשפחה בחיפוש אחר תמונת פנים ברורה. "זאת, " מצביעה האנה. זה תצלום מחג המולד האחרון. ללידיה לא היה מצב רוח וניית ניסה לעודד אותה, לסחוט ממנה חיוך דרך המצלמה. זה לא עבד. היא יושבת ליד העץ, גבה שעון לקיר, לכדה בתמונה. פניה מתריסים. היא מיישירה מבט מהדהף, בלי טיפת פרופיל, כמו אומרת על מה אתה מסתכל? ניית לא מצליח להבחין בין

כחול קשתיותיה לשחור אישוניה, עיניה נראות כמו חורים שחורים בנייר המבריק. כשאסף את התמונות מהפיתוח התחרט שהנציח את הרגע הזה, את המבט הקשה על פני אחותו. אבל כעת, כשהוא מביט בתמונה שהאנה מחזיקה, הוא נאלץ להודות שככה היא נראית, או לפחות כך נראתה כשראה אותה לאחרונה.

"לא את התמונה הזאת," אומר ג'יימס. "לא עם הפרצוף הזה שלידה עושה. אנשים יחשבו שככה היא נראית כל הזמן. תבחר תמונה נחמדה." הוא מדפדף באלבום ושולף את התצלום האחרון. "זאת יותר טובה."

לידיה ביום הולדתה השישה-עשר, שבוע קודם לכן, יושבת ליד השולחן בחיוך משוח בשפתון. פניה אמנם מופנים למצלמה אבל עיניה מביטות במשהו שנמצא מחוץ לשוליים הלבנים של התצלום. מה כל כך מצחיק? תוהה ניית. הוא לא זוכר אם זה היה בגללו, או בגלל משהו שאבא שלהם אמר, או שלידה צחקה לעצמה מסיבה שאיש מהם לא ידע. היא נראית כמו דוגמנית בפרסומת במגזין, שפתיה כהות וחדות, אוזנות ביד עדינה צלחת עוגה מקושטת לתפארת, נהנית בצורה לא רגילה.

ג'יימס דוחף את תצלום יום ההולדת על השולחן לעבר השוטרים, והצעיר מכניס אותו לקלסר מקרטון וקם. "זאת בסדר גמור," הוא אומר. "נכין דף לחלוקה למקרה שהיא לא תחזור עד מחר. אל תדאגו. אני בטוח שהיא תחזור." הוא מותיר רסיס רוק על דף האלבום והאנה מוחה אותו באצבעה.

"היא לא הייתה מסתלקת ככה סתם," אומרת מרילין. "אולי זה איזה מטורף? איזה פסיכי שחוטף ילדות?" ידה נודדת אל עיתון הבוקר שעדיין מונח במרכז השולחן.

"תנסי לא לדאוג, גברתי," אומר השוטר פסקה. "דברים כאלה הם נדירים מאוד. ברובם המכריע של המקרים..." הוא מציץ בניית ומכחכה בגרונו, "הבנות כמעט תמיד חוזרות הביתה."

אחרי שהשוטרים הולכים מרילין וג'יימס מתיישבים מול חתיכת נייר. השוטרים הציעו שיתקשרו לכל החברות של לידיה, לכל מי שעשוי לדעת לאן הלכה. הם מכינים רשימה יחד: פאם סונדרס. ג'ן פיטמן. שלי בריירלי. ניית לא מתקן אותם, אבל הבנות האלה מעולם לא היו חברות של לידיה. לידיה לומדת אתן עוד מהגן, והן מתקשרות מדי פעם, צחקקניות וצווחניות, ולידיה עונה וישר צועקת, "זה בשבילי". לפעמים היא יושבת ערב שלם על דרגש החלון במבואה, מכשיר הטלפון מעורסל בחיקה והשפופרת תחובה בין האוזן לכתף. כשההורים עוברים לידה היא מנמיכה את קולה למלמול חשאי, ומסובבת את החוט סביב הזרת שלה עד שהם הולכים. בגלל זה, יודע ניית, ההורים שלו כותבים את שמותיהן ברשימה בביטחון כזה.

אבל ניית ראה את לידיה בבית הספר, איך היא יושבת בקפיטריה בשקט בזמן שכולן מפטפטות, ואיך אחרי שהן מסיימות להעתיק ממנה את שיעורי הבית, היא מחזירה את המחברת בשתיקה לילקוט. אחרי הלימודים היא הולכת לכד לאוטובוס ומתיישבת לידו בלי לומר מילה. פעם הוא נשאר על הקו כשלידיה ענתה ובמקום רכילות שמע את אחותו מדקלמת במונטוניות שיעורי בית – לקרוא מערכה ראשונה של אותלו, לפתור תרגילים לא זוגיים בפרק 5 – ומשתתקת אחרי צליל הניתוק. למחרת, כשלידיה רבצה על דרגש החלון בשפופרת צמודה לאוזן, הוא הרים את השלוחה במטבח ושמע רק צליל חיוג צורמני. ללידיה אף פעם לא

היו באמת חברות, אבל ההורים שלהם מעולם לא ידעו. אם אבא שלהם שואל, "לידיה, מה שלום פאם?" לידיה עונה, "אוי, מעולה, היא בדיוק התקבלה למעודדות," וניית לא סותר את דבריה. הוא המום מהרוגע בפניה, איך היא יכולה לשקר בלי הנד עפעף מסגיר.

אבל הוא לא יכול לספר את זה להורים שלו עכשיו. הוא מסתכל על אימא שלו משרבטת שמות על גב קבלה ישנה, וכשהיא שואלת אותו ואת האנה, "עולה לכם עוד מישהו בראש?" הוא חושב על ג'ק ואומר לא.

כל האביב לידיה הסתובבה עם ג'ק, או אולי להפך. היא נסעה אתו כמעט כל אחר צהריים בחיפושית הזאת שלו, הגיעה הביתה ישר לארוחת הערב והעמידה פנים שהייתה בבית הספר כל הזמן. הידירות הזאת – ניית לא היה מוכן להשתמש בשום מילה אחרת – נולדה לה לפתע פתאום. ג'ק ואימא שלו גרים בפּינת הרחוב מאז כיתה אל"ף, ופעם ניית חשב שאולי הם יהיו חברים. זה לא מה שקרה. ג'ק השפיל אותו מול הילדים האחרים. הוא צחק על ניית כשאימא שלו עזבה וניית חשב שאולי היא לא תחזור. כאילו שלג'ק יש בכלל זכות לדבר, חושב ניית כעת, כשבכלל אין לו אבא. כל השכנים התלחשו על זה כשמשפחת וולף עברה לאזור, על זה שג'נט וולף גרושה, וג'ק גדל פרא בזמן שהיא עובדת שעות ארוכות בבית החולים. באותו קיץ התלחשו גם על ההורים של ניית, אבל אימא של ניית חזרה. אימא של ג'ק עדיין גרושה. וג'ק עדיין גדל פרא.

ועכשיו? רק בשבוע שעבר, כשחזר עם האוטו מאיזו מטלה, ראה את ג'ק מטייל עם הכלב הזה שלו. הוא הגיע מסביב לאגם, וכשעמד לפנות לרחוב ללא-מוצא הקטן שלהם ראה את ג'ק בשביל שלאורך הגדה, גבוה וארך גפיים, הכלב

רץ לפניו לאחד העצים. ג'ק לבש חולצת טריקו ישנה ודהוייה ותלתליו הבהירים והפרועים הזדקרו לכל עבר. כשניית עבר עם האוטו ג'ק הרים את מבטו והניד קלות בראשו, סיגריה נעוצה בזווית פיו. התנועה נראתה לניית כניד של היכרות יותר מאשר ברכת שלום. הכלב, ליד ג'ק, הישיר אליו מבט והרים רגל בניחותא. ולידיה בילתה אתו את כל האביב.

אם יאמר משהו עכשיו, הוא חושב, הם יגידו, למה לא ידענו על זה קודם? והוא ייאלץ להסביר שבכל הפעמים שאמר "לידיה לומדת עם חברה," או "לידיה נשארה אחרי הלימודים כדי להתקדם במתמטיקה," בעצם התכוון לומר היא עם ג'ק או היא מסתובבת עם ג'ק ברכב שלו או היא נסעה אתו אלוהים יודע לאן. יותר מזה, עצם אמירת שמו של ג'ק תהיה הודאה במשהו שהוא אינו רוצה להודות בו. שג'ק היה חלק מחייה של לידיה, ושזה נמשך כבר חודשים ארוכים.

מעברו הנגדי של השולחן מרילין מחפשת את המספרים בספר הטלפונים ומקריאה אותם בקול, וג'יימס מתקשר, לאט ובזהירות, מסובב את החוגה באצבע אחת. משיחה לשיחה קולו הופך יותר ויותר מבולבל. לא? היא לא אמרה לך כלום, שום תכניות? אה. אני מבין. טוב. תודה בכל אופן. ניית חוקר את מרקם שולחן המטבח, את האלכום הפתוח לפניו. התמונה החסרה הותירה רווח בעמוד, חלון פלסטיק שקוף שחושף את פנים הכריכה הלבן והריק. אימא שלהם מעבירה יד במורד טור השמות בספר הטלפונים, מכתימה את קצה אצבעה באפור. תחת מסתור מפת השולחן האנה מותחת רגליים ומקרבת בוהן לזו של ניית. בוהן של עידוד. אבל הוא לא מסתכל אליה. במקום זה הוא סוגר את האלכום, ומעבר לשולחן אימא שלו מוחקת עוד שם מהרשימה.

אחרי שחייגו למספר האחרון ג'יימס מניח את השפופרת. הוא לוקח את פיסת הנייר ממרילין ומוחק את השם קארן אדלר, מבתר את ה-א לשני משולשים חדים. הוא עדיין יכול לראות את השם מתחת לקו. קארן אדלר. מרילין לא מרשה ללידיה לצאת בסופי שבוע עד שהיא מסיימת להכין את כל השיעורים – ואז זה בדרך כלל כבר יום ראשון אחרי הצהריים. לפעמים בימי ראשון אחרי הצהריים לידיה נפגשה עם חברות בקניון וניסתה לסחוט טרמפ: "אנחנו הולכות לסרט. אנני הול. קארן מתה לראות אותו." הוא היה שולף עשירייה מארנקו ומחליק אותה אליה על השולחן כאילו אמר: בסדר, לכי לבלות עכשיו. כעת הוא קולט שמעולם לא ראה בדל כרטיס קולנוע, ושככל שזיכרונו מגיע, לידיה תמיד חיכתה לבד על המדרכה כשבא לאסוף אותה. עשרות פעמים נעצר בערב למרגלות המדרגות וחיך לשמע הצד של לידיה בשיחה שנישא לאוזניו מהקומה השנייה: "אוי נו, לגמרי, נכון? ומה היא אמרה אז?" אבל עכשיו הוא יודע שהיא לא התקשרה לקארן או לפאם או לג'ן כבר שנים. הוא נזכר בכל הפעמים שחשבו שהיא נשארת בבית הספר עד מאוחר בשביל ללמוד. פערי זמן נרחבים שמי יודע איפה הייתה בהם, ומי יודע מה עשתה. לפתע ג'יימס מבחין שהעלים את שמה של קארן אדלר תחת שתי וערב של דיו שחור.

הוא מרים שוב את השפופרת ומחייג. "את השוטר פיסקה בבקשה. כן, מדבר ג'יימס לי. התקשרנו לכל הח...". הוא מהסס. "לכל מי שלידיה מכירה מבית הספר. לא, כלום. בסדר, תודה. כן, נשתדל."

"הם שולחים שוטר לחפש אחריה," הוא מודיע, ומחזיר את השפופרת למקומה. "הם אמרו להשתדל להשאיר את הקו פנוי למקרה שהיא תתקשר."

שעת הארוחה מגיעה וחולפת, אבל אף אחד מהם לא מסוגל בכלל לחשוב על אוכל. כאילו זה משהו שאנשים עושים רק בסרטים, משהו חינני ודקורטיבי, כל העניין של קירוב מזלג לפה. מין טקס חסר תוחלת. הטלפון לא מצלצל. בחצות ג'יימס שולח את הילדים למיטה, ואף על פי שהם לא מתווכחים הוא נעמד למרגלות המדרגות עד שהם עולים. "אני שם עשרים דולר שלידיה מתקשרת עד הבוקר," הוא אומר בעליצות מופרזת מעט. אף אחד לא צוחק. הטלפון עדיין לא מצלצל.

למעלה ניית סוגר את דלת חדרו ומהסס. הוא היה רוצה למצוא את ג'ק – הוא בטוח שהוא יודע איפה לידיה – אבל הוא לא יכול לחמוק החוצה כל עוד ההורים שלו ערים. אימא שלו מתעורר לפעולה או ככה, קופצת בבהלה בכל פעם שהמנוע של המקרר מתעורר לפעולה או ככה. בכל מקרה, הוא יכול לראות מהחלון שבית משפחת וולף חשוך. שביל הגישה, שם חונה בדרך כלל הפולקסווגן האפורה-כהה של ג'ק, ריק. אימא של ג'ק שכחה להדליק את האור מעל הכניסה, כמו תמיד.

הוא מנסה לחשוב, היה משהו מוזר בלידיה אתמול בערב? הוא לא היה בבית ארבעה ימים תמימים, נסע לבדו לראשונה בחייו, לבקר בהרווארד – הרווארד! – שם יתחיל ללמוד בסתיו. בימי הלימודים האחרונים לפני פגרת המבחנים – "שבועיים לחרוש ולחגוג לפני הבחינות", הסביר אנדי, הסטודנט שאירח אותו – הקמפוס אפוף אי שקט כמעט חגיגי. כל סוף השבוע הוא הסתובב שם אחוז יראת כבוד, מתאמץ לקלוט הכול: עמודי האבן של הספרייה הענקית, לכני הבניינים האדומות על רקע המדשאות הירוקות בהירות, ריח הגיר המתקתק שריחף באולמות ההרצאות. הצעדים

הנחויים של כולם, כאילו ידעו שנועדו לגדולות. בשישי בלילה ישן בשק שינה על הרצפה של אנדי והתעורר באחת כשהשותף לחדר של אנדי, נס, נכנס עם החברה שלו. האור נדלק וניית קפא במקומו, ממצמץ לעבר הדלת, שם בחור גבוה ומזוקן ונערה האוחזת בידו התבהרו אט-אט מתוך הבוהק המסנוור. היה לה שיער ארוך ואדמוני שגלש בגלים סביב פניה. "סליחה," אמר נס וכיבה את האור, וניית שמע אותם חוצים בפסיעות זהירות את הסלון המשותף לכיוון החדר של נס. הוא נותר בעיניים פקוחות, הניח להן להסתגל שוב לחושך, וחשב, אז ככה זה בקולג'.

עכשיו הוא נזכר בליל אמש, כשהגיע הביתה סמוך לארוחת הערב. לידיה הסתגרה בחדר שלה, וכשהתיישבו לאכול הוא שאל אותה איך היו הימים האחרונים. היא משכה בכתפיה ובקושי הרימה את מבטה מהצלחת, והוא הניח שזה אומר אין חדש. עכשיו הוא לא מצליח להיזכר אם בכלל אמרה שלום.

בחדרה שבעליית הגג האנה שולחת יד כדי לשלוף את הספר שלה מתחת למיטה. זה הספר של לידיה, למען האמת: 'הקול והזעם'. אנגלית למתקדמים. לא מיועד לתלמידי כיתות ה. היא סחבה אותו מהחדר של לידיה לפני כמה שבועות, ולידיה אפילו לא שמה לב. בשבועיים האחרונים היא מתקדמת בו לאט, קצת בכל ערב, מתענגת על המילים כמו סוכרייה בטעם דובדבן בתוך הלחי. אבל הלילה הספר נראה שונה משום מה. רק כשהיא מדפדפת לעמוד שבו נעצרה אתמול היא מבינה. לכל אורך הטקסט לידיה הדגישה מילים פה ושם, משרבטת מיד פעם הערות מהשיעור בכיתה. סדר לעומת כאוס. השחתת המידות באצולה הדרומית. מעבר לעמוד הזה הספר נקי. האנה מדפדפת עד הסוף: אין הערות,

אין שרבוטים, אין סימנים כחולים שישברו את השחור. היא מבינה שהגיעה למקום שבו הפסיקה לידיה לקרוא, ולא מתחשק לה לקרוא יותר.

אתמול בלילה היא שכבה ערה והביטה בירח מרחף לו בעצלתיים בשמים כמו בלון. היא לא ראתה אותו נע, אבל אם הסיטה את מבטה ואז הסתכלה שוב החוצה, הבחינה שזו עוד מעט, חשבה, ישפד את עצמו על צל עץ האשוחית הגבוה בחצר. זמן רב חלף. היא כבר כמעט נרדמה, ואז שמעה חבטה חרישית, ולרגע חשבה שהירח באמת נתקע בעץ. אבל כשהסתכלה החוצה הירח נעלם, נחבא כמעט כליל מאחורי ענן. השעון הזרחני שלה הורה על שתיים בלילה.

היא שכבה בשקט, אפילו את בהונותיה לא הזיזה, והאזינה. זה נשמע כאילו דלת הכניסה נסגרה. היא הייתה קצת תקועה, היה צריך לדחוף אותה עם המותן כדי שתיטרק. פורצים! חשבה. מבעד לחלון ראתה דמות יחידה חוצה את החצר הקדמית. לא פורץ, רק צללית דקה על רקע הלילה השחור, מתרחקת. לידיה? לרגע דמיינה את החיים בלי אחותה. היא תקבל את הכיסא הטוב ליד השולחן, הצופה אל שיחי הלילך שבחצר, ואת החדר הגדול למטה ליד כולם. בארוחות יעבירו לה את תפוחי האדמה ראשונה. היא תהיה שותפה לכדיחותיו של אביה, לסודותיו של אחיה, לחיוכיה הטובים ביותר של אמה. ואז הגיעה הדמות לרחוב ונעלמה, והיא תהתה אם באמת ראתה אותה.

עכשיו, בחדרה, היא מביטה בסבך האותיות. זו הייתה לידיה, עכשיו היא בטוחה. היא צריכה לספר? אימא שלה תכעס שהאנה נתנה ללידיה, האהובה עליה ביותר, ללכת ככה. וניית? היא נזכרת איך גבותיו היו מצופפות כל הערב, איך נשך שפתיים, בלי משים, חזק כל כך, שהן נסדקו והחלו

לדמם. גם הוא יכעס. הוא יגיד, למה לא רצת החוצה לתפוס אותה? אבל לא ידעתי לאן היא הולכת, לוחשת האנה אל תוך החושך, לא ידעתי שהיא באמת הולכת מפה.

ברביעי בבוקר ג'יימס מתקשר שוב למשטרה. יש מידע חדש? הם בדקו בכל הכיוונים. יש למשטרה משהו לספר להם, אפילו משהו קטן? הם עדיין סבורים שלידיה תחזור הביתה בעצמה. הם ממשיכים לעקוב ויעדכנו את המשפחה, כמובן.

ג'יימס מקשיב לכל זה ומהנהן, אף על פי שהוא יודע שהשוטר פיסקה לא יכול לראות אותו. הוא מנתק ומתיישב חזרה ליד השולחן בלי להביט במרילין או בניית או בהאנה. הוא לא צריך להסביר שום דבר. הם מבינים מהפרצוף שלו שאין חדש.

נראה שאין מה לעשות מלבד לחכות. הילדים לא הולכים לבית הספר. טלוויזיה, עיתונים, רדיו – הכול נראה מטופש לנוכח פחדיהם. בחוץ זורחת השמש, האוויר צח וצונן, אבל אף אחד לא מציע שיצאו למרפסת או לחצר. אפילו לנקות נראה להם שאסור: רמז כלשהו עלול להיבלע בתוך שואב האבק, סימן כזה או אחר עשוי ללכת לאיבוד אם ספר שנפל יוחזר למקומו על המדף. אז המשפחה מחכה. הם מתקבצים סביב השולחן, חוששים להסתכל זה בעיני זה, בוהים במשטח העץ של השולחן כאילו היה טביעת אצבע ענקית, או מפה שמובילה למה שהם מחפשים.

רק ביום רביעי אחר הצהריים מבחין עובר אורח בסירת המשוטים בלב האגם, צפה על פני המים השקטים. לפני שנים היה האגם מקור המים של מידלווד, לפני שבנו את מגדל המים. עכשיו עשבים צימחו בגדותיו ובקיץ אפשר

לטבול בו. ילדים צוללים ממזח העץ, ובימי הולדת ומסיבות עובד של הפארק מתיר את הסירה שעוגנת שם. אף אחד לא מייחס לזה חשיבות. חבל שהתנתק, מישהו חמד לו לצון. זה לא בראש סדר העדיפות. מודיעים לשוטר שיבדוק, ונשלחת הוראה לאחראי על הפארק. רק מאוחר יותר, כמעט בחצות הלילה, סגן שעובר על רשומות המשמרת כדי לסגור קצוות פתוחים עושה אחד ועוד אחד ומתקשר למשפחת לי ושואל אם לידיה שיחקה אי פעם בסירה שבאגם.

"מה פתאום," אומר ג'יימס. לידיה סירבה בתוקף ללמוד שחייה במרכז הקהילתי. הוא עצמו היה שחיין בנעוריו, ולימד את ניית לשחות כשהיה בן שלוש. עם לידיה הוא התחיל מאוחר מדי, היא כבר הייתה בת חמש כשלקח אותה לברכה בפעם הראשונה. הוא נכנס למים הרדודים, המים הגיעו בקושי עד מותניו, וחיכה. לידיה לא הייתה מוכנה אפילו להתקרב למים. היא נשכבה בכגד הים שלה ליד הברכה ובכתה עד שג'יימס יצא בסופו של דבר, בכגד ים מטפטף ופלג גוף עליון יבש, והבטיח שלא יכריח אותה לקפוץ. אפילו עכשיו, אף על פי שהאגם קרוב כל כך, לידיה רק טובלת רגליים בקיץ, לשטוף מהן את הלכלוך.

"מה פתאום," הוא חוזר ואומר. "לידיה לא יודעת לשחות." רק כשהוא אומר את המילים לשפופרת הוא מביין למה השוטרים שואלים. בזמן שהוא מדבר המשפחה כולה נאחזת צמרמורת, כאילו הם יודעים בדיוק מה תמצא המשטרה.

רק בחמישי בבוקר, ממש עם עלות השחר, המשטרה סורקת את האגם ומוצאת אותה.